

L'Aneto, al detall

Marc Pinsach analitza el rècord del 10 d'agost: “Volia reivindicar les curses valentes, que surten d'un poble, fan cim i tornen”

Pinsach en una edició de la Cursa de Muntanya de Girona Foto: Arxiu.

L'ESPORTIU - CASSÀ DE LA SELVA

“He aconseguit fer un nou rècord de pujada, 2h20, i he gaudit, m’he sentit bé”, va dir Marc Pinsach (Cassà de la Selva, 1989) el 10 d’agost, després d’establir el nou millor registre d’ascens al pic més alt del Pirineu. El cassanenc, uns dies després, explica en una entrevista al lloc web especialitzat Carreraspor montana què el va motivar a assolir el repte, quines dificultats va trobar i quines expectatives se li obren.

“Sempre havia vist amb interès aquest tipus de reptes fora de les curses, però no trobava la motivació. A l’estiu passat em va venir la idea: pujar i baixar l’Aneto des de Benasc” va dir Pinsach, que va voler reivindicar els inicis de la disciplina que tants adeptes té avui en dia recordant la maratón de l’Aneto i els seus protagonistes: “Se’n van organitzar tres i només en una es va arribar al cim. Existien altres curses però aquesta va marcar el punt d’inflexió. He volgut reivindicar les curses valentes, que surten d’un poble, fan cim i tornen, anant per camins tècnics i espectaculars. Aquest tipus de proves ja no s’organitzen.” “Buscava un rècord amb entitat i competir de manera imaginària contra algú que ja no hi és. Kiko Soler, Joan Cardona i Fabio Meraldi segueixen vius però ja són uns altres 20 anys després. Aquesta idea em semblava més maca que fer-ho contra corredors d’ara o proposar una marca nova en una muntanya verge, com pot ser la pica d’Estats. Buscava el repte esportiu i la incertesa de si l’aconseguiria. I, de fet, m’he quedat a mitges” hi va afegir, sobre el 2h20:15 de pujada i el 3h55:44 de baixada, tres minuts i mig superior al temps de Soler el 1998 (3h52:14).

La diferència

Marc Pinsach estableix diferències respecte del seu repte i les curses disputades al final dels anys noranta. Primer, la data. La maratón de l'Aneto era a final de juny i, el seu assalt al rècord, en ple estiu: "Al juny encara queda neu de l'hivern que et pot ajudar a anar més ràpid, sobretot a la baixada. I després, hi ha l'escalfament global, que ha fet desaparèixer la glacera de Coronas i ha reduït la de l'Aneto a la mínima expressió." Anar sol amb pulsòmetre, a un ritme constant com en una contrarellotge, en lloc de fer-ho en una cursa contra altres corredors, és una altra diferència que va assenyalar Pinsi, que explicava la principal dificultat: "A la glacera superior, el mes abans, quan hi havia estat preparant el repte, hi havia neu a sobre i el terreny era més estable. Em va sorprendre trobar gel i em vaig haver de posar els grampons que duia. I encara vaig haver d'anar amb molt de compte, caure allà hauria estat fatal."

La prioritat

"Quan surti algun projecte que m'interessi, però no és fàcil. He de trobar l'activitat que em vagi bé per les meves característiques i que em motivi. Pots aconseguir molts likes al Facebook, però el que compta és si t'omple com a esportista. Per això, m'ha costat tant trobar aquesta primera activitat i pot ser que passin alguns anys fins a la següent" va dir sobre la possibilitat de més reptes, dels quals en prioritza la qualitat: "Els rècords estan més enfocats cap a la quantitat. La tendència és veure qui corre més quilòmetres, més maratons o Ironmans seguits. Però pocs es fixen en el nivell tècnic i la velocitat."

Publicat a: El Punt Avui 21-08-2017

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/mes-esport/article/1221038-l-aneto-al-detall.html>